

Reflexe

Audio Café podzim 2021

Regina Rieznerová

UČO: 496823

Na začátek bych ráda vyzdvihla, že jsem kurz absolvovala už jednou, a to v distanční podobě. Měla jsem tak možnost srovnání, jak setkání vypadají v online podobě, kdy si každý poslouchá dokument sám se sebou, a připojí se až na společnou debatu po poslechu. Musím říct, že mi více vyhovoval tento typ poslechu, kdy jsem si mohla sednout do pohodlného křesla ve svém pokoji a plně se ve sluchátkách soustředit na každé slovo a tón. Nevýhoda je samozřejmě v tom, že jsme se tak s tvůrci dokumentu nesetkali tváří v tvář. Prostory divadelní kavárny měly také něco do sebe, především jsme se opět po dlouhé době setkali. U mě ale asi stále převažuje obliba distanční podoby tohoto předmětu, která mu dle mého svědčí. Je to ale určitě individuální.

Rozhodně jsem ale ráda za možnost zapsat si Audio café opakovaně, jelikož vždy posloucháme jiná díla a semestr tak vypadá úplně jinak. Možnost opakovaného zápisu bych tak studentům připomněla a možná trochu ulehčila, protože si myslím, že by si řada z absolventů předmětu kurz zapsala znovu, a třeba o této možnosti neví.

Kurz se mi moc líbil i tento semestr. Nejvíce asi oceňuji debatu se samotnými tvůrci dokumentů, kteří byli vždycky moc milí, ochotní a inspirativní. Vstřícně odpovídali na všechny naše otázky a mám pocit, že měli i radost, že nás jejich díla zajímají. Většinou se jednalo o starší dokumenty, takže si je i jejich poslech autoři znovu užili a své dílo si tak připomněli. Moc se mi líbila také podpora, kterou jsem z nich cítila. Motivovali nás, ať také něco zkusíme natočit, ať se také do něčeho pustíme, ať už je to cokoliv.

Ze všech šesti poslechů mě nejvíce zaujal ten třetí s audio dokumentem Sedm dní do pohřbu. Sice to bylo vlastně smutné téma, ale z dokumentu jsem cítila nadhled, přijetí a humor. Autorka dílo použila jako nástroj vyrovnání se se smrtí své babičky, takže dílo působí terapeuticky i na posluchače a přináší tabuizované téma smrti z nového úhlu pohledu. Eva Lammelová byla velmi milá a srdečná, svěřila se nám také s velmi intimními prožitky a místy pochmurnou náladu obveselila její malá neposedná dcera.

Musím se přiznat, že dokumenty Budoucnost nejistá ani Probuzení v Mostě mě příliš neoslovily a znovu bych si je nejspíš nepustila. První zmiňovaný byl velmi pesimistický, a to na základě pouze asi třech příběhů studentů, kteří neví, co se životem. Postrádala jsem také pointu, která by vyjádřila nějakou hlubší myšlenku. Probuzení v Mostě se mi příliš nelíbilo svou formou, ani téma mi nepřišlo příliš zajímavé. Působilo to na mě jako reportáž z rodinného výletu v Mostě, kam autorka vyrazila se svými dětmi a mužem historikem.

První lásky jsem vnímala jako takovou zvukovou koláž, která nesla řadu významů, bylo tam mnoho dějových i zvukových linek. Myslím, že se autorovi podařilo uchopit téma první lásky velmi intimně a originálně. Pan Koláček byl velmi zajímavý střet dvou světů – liberálního a toho konzervativního s kořeny v komunismu. U tohoto večera se mi moc líbila debata s autorkou, která popisovala své pocity a zkušenosti s konfrontací během natáčení i nepříjemnými pocity a rozpory s respondenty.

Na poslední poslech jsem nemohla dorazit, dokument jsem si tak pustila později sama. Na to, že je to první dílo studentů, se mi dokument moc líbil a překvapil mě. Velmi se mi líbilo srovnání často „nerealistických a krásně naivních dětských přání“ s těmi od dospělých lidí s velmi odlišnými osudy. V díle se objevilo deset lidí se svými příběhy, které hezky oddělovala přání dětí i dospělých. Myslím, že každý si při poslechu řekl, že zdraví, rodina a životní pohoda je to nejdůležitější a že přát si můžeme vlastně cokoliv.

Celkově moc oceňuji výběr dokumentů i zastřešující téma „prvotiny“. Klidně bych počet večerů zvýšila, myslím, že by to všichni studenti uvítali. Nevím, jestli nejsem jediná, ale úplně mi nevyhovoval čas konání kurzu. V těchto večerních hodinách už jsem nebyla schopná se na poslech po celém dni plně soustředit, což mi bylo líto. Také jsem se pak vracela poměrně pozdě domů. Pokud by to tedy bylo možné, příjemnější by pro mě bylo, kdyby kurz začínal třeba o dvě hodiny dříve.